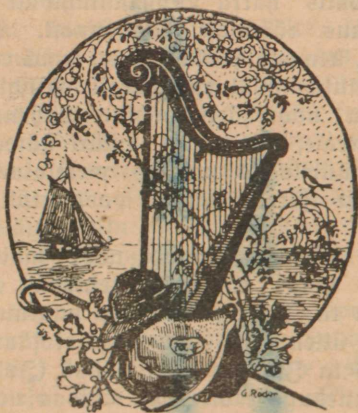

Oled fa uuestifündinud?

Rahvas väljus ühest Inglismaa väikesest kirkust, ja valgus pea laiali. Üks väike seltskond ei tahtnud aga mitte lahkuda, vaid jäi nõu pidama, kelle seas oli ka kaks noort mõisnikku. Seltskond pidas nõu õhtuks linna minna muusikat kuulama. „Tulge teie ka meiega, härra Bivyan,“ hüüdsid paar noort häält. „Meie sõidame ühes!“

„Ei,“ kostis härra Bivyan lühidalt aga miisakalt ja lahkus rõõmsast seltskonnast. Ta sammud wiisid teda kenasse parki, kus tema mõis asus. Täna ei olnud mõisal ega pargil mingisugust külgetõmbejõudu noorehärra kohta. Lähenedes wiimsele puude reale, mis pargi müüri ääres kasvasid, ronis ta müürile ja waatas merelaineid, kuidas need üksteise järele ranna poole tulid ja sinna kadusid.

Aga ka siin ei leidnud noor mõisnik rahu. Midagi oli hinge rahutuks teinud? Need olid sõnad, mida ta täna oli kirikus kuulnud: „Tõesti tõesti, mina ütlen sulle, kui keegi ei sünni ülemalt, ei wõi mitte ta Jumala riiki näha“ (Joh. 3:3).

Imekspanekuga mõtles ta, kuidas need lihtsad, sõnad, mida ta lapsepõlves kuulnud ja mitu korda lugenud, nüüd hinges nii suurt tormi sünnitawad. Ta ei saanud saladust enesele ära seletada. Ikka uuesti tärkas küsimus temas: kui need sõnad kõigile on kirjutatud, miks siis mitte minule? Kui uusündimine iga inimesele, kes õndsaks saab,

(nagu õpetaja ütles) see kõige tähtsam asi on, miks siis mitte minule? Sündigu see minu juures nüüd mil viisil tahes, aga see on selge, et mu elusse peab pööre tulema, sest ma olen kirikus ikka laulnud: „Isand halasta!“ aga ma ei ole teda veel iialgi seepärast palunud, et ta minu peale halastaks ja mu patud mulle andeks annaks. Kui palju kordasid olen ma teda juba „meie Isa“ palves oma isaks nimetanud, aga ma ei ole veel tänapäevani tema lapseks saanud. Üks nädal teise järele on mu süda termelt maailma asjadega täidetud ja Jumala elust kaugel olnud, see kõik näitab, et mu süda Jumalale furnud on ja ainult selle maailmale on elanud.

Kui ma leiaksin inimese, ütles härra Bivyan iseeneses, mõisa poole sammudes, kes mulle õiglaselt võiks ütelda, mis see ülevalt sündimine õieti on, ehk peaksin ma jarnasega kokku saama, kes ise on ülevalt sündinud?! Aga wististi on raske niisugust leida. Ometegi ei wõi ükski ilma ülevaltsündimata Jumala-riiki näha. Selle järele peab siis küll väga palju inimesi hukka minema. Oh, kui hirmus! Selle asja üle pean ma selgusele jõudma, sündigu see kuidas tahes.

Mitte kaua pärast seda istus õpetaja Eduard Longdale oma kirjutusetoas ja walmistas jutlust pühapäewaks, kui tema teener sisse astus ja härra Bivyani kirja talle üle andis. Kirjas awaldas härra Bivyani soov õpetaja juures lõunat süüa. Soow sai wastu wõetud ja sedel selleks mõisa härrale teenriga ära saadetud. Peale selle wiskas õpetaja ennast tugitooli ja õhkas: „Misjugune lõuna saab see küll täna olema, selle waewarikka jutluse walmistamise järele, sest härra Bivyan ja tema sõb-

rad ei armasta muudest asjadest kõneleda kui ainult ajalikkudest: oma koertest ja hobustest; ainult sarnaste asjadega on nende südamed täidetud.

Uga mis tähendab see? ütles tema iseeneses. Kui ta veel kord kirja kätte võttis ja luges, leidis ta teise külje peal järgmise lause ülestähendatud olewat: „Palun wabandada, et ma täna üksi ilmun, sest minul on ühe tähtsa punkti üle teiega istklikult rääkida.“

Wäga hea, ütles õpetaja iseeneses, kui temal küsimisi usuasjade üle mulle esitada on, siis loodan, et wõin teda aidata.

Mõned tunnid pärast seda istus kahwatanud näoga õpetaja oma priske wõõraga lõunalauas. Pärast lõunasööki, kui teener ju kõik oli ära koristanud, algas õpetaja jutustust. „Nõnda kui Teie kirjast lugesin, pidi Teil, härra Bivyan, täna minuga ühe tähtsa punkti üle rääkida olema?“

„Jah,“ kostis mõisnik õhates. „Ma rõõmustan, et Teie otsa üles võtsite, ma ei oleks peaaegu julenudki sellega alata; sest asi näitab mulle imelikuna, seepärast et wist ükski inimene ei wõi mulle seda lahendada. See on nimelt üks osa Teie pühapäewasest jutlusest.“

„Mis punkt see siis on,“ küsis õpetaja põnewusega.

Mõisnik, ennast sirgeks ajades, küsis järjult: „Ütelge, on see tõstasi, wõi ainult usu luule?“

„Uga mis siis?“ küsis õpetaja.

„Noh, nimelt see ülewaltfündimine, mis õnnistuseks tingimata tarwiline pidi olema. Kas on see arwamine, wõi peab inimene täiesti ümbermuudetud saama?“

„Inimene peab täiesti muudetud saama,“ kostis

õpetaja tõsiselt. „Sest pühakiri ei luba meid selle üle kakstpidi mõelda. Sõna tähendab põhikeeles ülemaltsündima ehk uuestisündima ja tahab seda ütelda, et hinge sisse peab täieline uus elu tulema. Rombeõpetus ehk usupuhastus, kui see ka kõige täielikum oleks, ei suuda meile uut südant anda. Seda võib ainult Jumal oma püha Waimu läbi korda jaata ülemaltsündimises. Pühakirjas leiame seda Isandast nõutud ülemaltsündimist veel teiste sõnadega öeldud, nagu näiteks: surmast elusse minemiseks Joh. 5 : 24. Pööramiseks pimedusest valgusele. Apost. t. 26 : 18. Pimeduse võimusest päästmiseks ja Jumala Poja kuningriiki saamiseks Kolos. 1, 2 : 13. Teist nime ei või ükski usuteadlane selle Jumala tööle anda.“

„Siis on ülemaltsündimine täielik elu muutus, mis siin maa peal juba inimese hinges peab sündima?“ küsis õnnistuse järel jänunen mõisnik.

„Jah!“ kostis usuteadlane rõhuga, sest nende kõne, mis aeg ajalt ikka tõsisemaks muutus, sünnitas õpetajas kartust ja ta ei tunnud ennast oma wõõra terawate pilkude all mitte enam rahulikuna.

„Aga kuidas sünnib see ülemaltsündimine inimese juures tegelikult?“ küsis mõisjahärra edasi.

Usuteadlane näis pisut hädas olewat, sest tema peentundmine aimas kuristikku, kuhu ta warsti sisse langes, sest siin tema ees istus äratatud, õnnistuse järele nälgin hing, ja et teda aidata, selleks tundis ta oma usuteaduse nõrga olewat. Sest siin oli kristlikku läbielamist tarwis. „Jah,“ ütles õpetaja uniselt, „selle punkti üle on usuteadlaste seas mitmesuguseid arvamisi.“

„Oh, jätame kõik usuteadlaste arvamised ja nendest kirjutatud raamatud; need ei aita meid!“

wastas mõisnik tuliselt ja waatas läbitungiwalt õpetaja filmi, kus juures ta mahedalt ütles: „Armas õpetaja, andke mulle andeks, minu hing on põhjani kurb; ma otsin walgust ja ei leia, ma nõuan rahu, aga ta põgeneb mu eest ära. Igawese õnnistuse walgus tahab minusse tungida, aga mu süda on täis pimedust. Ütelge mulle, palun, kuidas sünnib ülewaltfündimine inimese juures, kas keegi inimene on jeda läbi elanud? Ühildalt, — olete teie?“

Raske laud, kus juures nad istusid, wärises, kui suur ja täiekehaga mõisnik neid sõnu esitas. Õpetaja pea wajus norgu, ta kattis oma kahwatanud näo kätega, mis oli ta wastus.

Ehmatanud sarnase seisukorra üle, kargas mõisnik istmelt üles ja läks lahtise akna juurde. Wäikides seisis ta seal ja wahtis aknast wälja ning õhkas raskesti. Ta ei teadnud mitte, kui kaua ta seal oli wiibinud. Kuid korraga pani keegi oma käe tugewasti tema õlale; kohkunult waatas ta enese ümber ja nägi õpetajat pisarafilmi enese ees, kes ütles: „Armas sõber, meie läheme palmesse!“ Härra Bivyan sai asjast selgesti aru, et tema ja ka õpetaja mõlemad ülewaltfündimata olid; nad olid inimesed, kes ilalgi oma ärakadunud olekut ja raskest patuhäda polnud tunnud, nad ei olnud ka ilalgi elus pattude andeksandmist ja taewalikkude elujõudu Jeesuse Kristuse käest palunud ega saanud. Nad olid ainult nime järele ristiinimesed, aga mitte tõesti.

Nii tugew, kui härra Bivyan ka oli, siiski tundis ta, et enese üle enam isand ei olnud, pisarad tungisid filmi. Ta hakkas õpetaja käest kinni ja ütles: „Meie läheme teise tuppä, seal wõime segamata Jumalat paluda.“

Teises toas langesid nad mõlemad põlveli Jumala ette ja palusid armu ja halastust, et Jumal neile nende patud andeks annaks ja neid igawese elu jõuga täidaks Kristuse Jeesuse sees; nad andsid endid kui jänutajad ja hinge õnnistuse järele nälgijad hinged Isсандale, kes ütleb: „Kel jänu on, see tulgu, ja kes tahab, see wõtku eluwett ilma. Kes minu juurde tuleb, teda ei taha ma mitte wälja lükata“ (Ihm. 22:17. Joh. 6:37). See Isсанд ja Õnnistegija andis ka neile tõfistele ja ja täiesti õnnistuse järele igatsejatele hingedele seda, mis nad himustasid: Rahu Jumalaga ja igawest elu (Room. 5:1; 1. Joh. 5:13).

Pühapäew pühapäewa järele pani kogudus seda imeks, et ikka wõõras õpetaja neile kantslist jutlust ütles. Ometigi ilmus wiimaks kaua aja pärast nende oma õpetaja, härra Longdale, kantslisse. Aga mis hoopis teitestsugune oli täna tema jutlus; ta jutlustas nõnda kui see, kel jumalik meelewalgus on, aga mitte nõnda kui kirjatundjad. Tema lihtsad sõnad tunnistasid elujõudu ja Waimu wäge. Inimesed said aru, et ta oli Jeesusega ühes olnud. Sellest Isсандast kõneles tema nüüd kui oma Õnnistegijast. Ta wõis nüüd palju oma elust Jeesuses kõneleda. Ta oli hoopis teiseks meheks saanud.

Kui härra Longdale oma jutluse oli lõpetanud, siis tunnistas ta suures alanduses kõik üles, kuidas Isсанд teda oli kätte saanud ja kuidas ta teda surmast elusse oli wiinud. See peale laskis ta põlwili ja hakkas südamest Jumalat tänama ja ka teistele õnnistust paluma. Jumala Waim tegi nii wägewasti tööd, et uhked südamed hakkasid wärisema ja mitmed andsid endid nuttes Isсандale. See oli päew täis õnnistust, mida ei wõi unustada.

Armas lugeja, ka sinu kohta maksab küsimine: Oled sa ülewaltfündinud? —

Ras on igatsus pattude andeksandmise ja Jumala rahu ning igawese elu lootuse järele sinu südames; on see ju sees püha mure üles äratanud? Kui mitte, siis oled alles pattude ning üleastumiste sees furnud. Ras ja ei tahaks täna üles ärgata ja Jeesuse sees warju ja andeksandmist otsida? Do, kui sa kõigest südamest Issanda peale loodad ja usus Tema juurde tuled, siis saad Temalt need sõnad kuulda: Sinu patud on sulle andeks antud, mine rahuga, sinu usk on sind aidanud“ (Luuk. 7 : 47—50). „Ja kes minu sisse usub, sel on igawene elu (Joh. 6 : 47). Sa oled siis ülewaltfündinud. Sest Jumala Waim tunnistab sinu waimuga, et sa oled Jumala laps. (Room. 8 : 16).

Ülewaltfündinud inimestel on rahu Jumalaga Nad teawad, et nad on surmast elusse läinud (1. Joh. 3 : 14). Nad teawad, et neil on igawene elu (1. Joh. 5 : 13).

